

af det på mine vegne, men jeg havde fået større indsigt i troen, siden jeg var blevet mormon, og jeg længtes nu kun efter at forenes med de hellige i Zion. Min far kom for at tage afsked med mig, han bar min bagage, og vi tog afsked kl. 12 om natten, da jeg stod på diligencen til København. Jeg var med damper over Storebælt og jernbane over Sjælland, og det var første gang, jeg prøvede de dele.

Den 13. april 1864 sejlede vi fra København mod Hull i England. Det blev fire hårde dage. To enker fra Odense, hver med tre børn, blev meget syge. Vi nåede frem til Grimsby, hvor vi var indlogeret i nogle pakhuse i fire dage. Derefter med toget til Liverpool. Her ventede vi to uger på, at »Monarch of the Sea« skulle afsjæle. Vi var i alt 974 hellige, som gik om bord på emigrantskibet. Der var 389 danskere, 333 svenskere og 175 englændere. Det var mange at bespise. Ofte stod der 100 gryder på dækket med mad, som ventede på at blive kogt. Jeg spiste kun kold mad i de seks uger, overfarten varede. Kødet spiste jeg også rå. Der var omkring 40 personer, som døde undervejs, mest børn. De blev sænket i havet.

Vi nåede det store land, Amerika, i juni. Det var mit livs smukkeste morgen, da vi sejlede op ad Hudson-floden mod New York. Vi fortsatte med tog vestpå. Da vi ikke kunne engelsk, turde vi ikke forlade toget, når det gjorde holdt. Vi var bange for at blive efterladt, så hellere sulte. Endelig i Chicago fik vi provianteret.

I Nebraska blev der købt trækøser til rejsen over sletterne. Jeg blev spurgt, om jeg kunne sige »whoa«, og da det lød

næsten rigtigt, fik jeg en pisk i hånden og skulle styre et oksespand. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle stille op. Det gik godt, da vi startede op ad bakke, okserne trak prænt, men da det gik ned ad bakke, gik det slet ikke. Heldigvis kom der nogle mænd ridende og viste mig, at der var bremser på vognen, det kendte jeg ikke fra Danmark. Jeg var lidt bagefter mit kompagni, og da jeg nåede dem, ville jeg slå følge med dem, men de forstod ikke mit danske. Heldigvis kom jeg alligevel med. Da vi slog lejr, blev vi samlet i madhold med otte i hver. Ingen på mit hold havde nogen sinde lavet mad, men da jeg havde været bager, blev det mig, som først skulle tilberede et måltid. Jeg kunne ikke læse den engelske opskrift, og resultatet blev derefter, men vi nød alligevel vort første måltid på prærien.

Næste morgen startede vi uden morgenmad. Ved 9-tiden gjorde vi så holdt en 5-6 timer, for at okserne kunne græsse. Det var ikke helt nemt bagefter at få samlet dem i de rette spand.

Femte september 1864 var kompagniet i Salt Lake City.

Fængslet for bigami

Hans Peter drog mod det nordlige Utah, og i Brigham City fandt han arbejde på en farm. I 1868 giftede han sig med en sjællandsk pige, Bertha Carlsen, som havde et barn fra et polygamt ægteskab, hun var brudt ud af, da hun følte sig dårligt behandlet. I 1874 købte Hans Peter et sted i Hyrum i Cache Valley. Her levede han og Bertha, og børneflokken voksede